

„ИЗГРЕВЪТ“

НА

БЯЛОТО БРАТСТВО

ПЕЕ И СВИРИ,
УЧИ И ЖИВЕЕ

2

Библиотека
„Житен клас“

БОРИС НИКОЛОВ

ИЗГРЕВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО

ПЕЕ И СВИРИ

УЧИ И ЖИВЕЕ

Сборник
ТОМ 2

Спомени на съвременници и последователи
на **Всемировия Учител БЕИНСА ДУНО**
Събрал, подбрал, записал, съхранил и представил

Вергилий Кръстев

Библиотека „Житен клас“
София 1995

101. ПО ЧИЯ ИДЕЯ ЗАМИНАВА УЧИТЕЛЯТ ЗА СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ

Петър Дънов след завършването на гимназиалното си образование завършва протестантско училище в гр. Свищов през 1886 г. Това е богословско училище, което е на протестанти-евангелисти. След това отива в с. Хотанца като основен учител. Преподавателите му са видели, че е способен ученик,

свири добре на цигулка, изпълнява много добре богословски-евангелски песни, което много се ценяло едно време и след това му предлагат да отиде да следва в САЩ, във факултета Ню Джърси, щата Медисън, теология и след това се прехвърля в богословския факултет в Бостонски университет през годините 1891-1893 г. След това през 1893-94 г. се записва да следва едногодишен курс по медицина и се завръща в България през 1895 г. на 31 години след 7-годишно отсъствие.

Петър Дънов отива да се учи в САЩ като степендиант на протестанти-те. Семейството на майка му Юграшеви, чорбаджи Юграшев са били евангелисти. Тогава като евангелисти те са имали възможност да изпращат студенти да учат било богословие, било философия, било друга наука. Разбира се имали са фондове и средства за това.

102. ПЕСЕНТА „ЗАВРЪЩАНЕ НА БЛУДНИЯ СИН“

Незабравими моменти ще останат в паметта на учениците от Школата, когато Учителят ни показва няколко Негови песни. Една от най-големите, които Той ни е свирил един, два или три пъти се нарича „Завръщането на блудния син“. Аз текста за тази песен не съм чувал, но мелодията Учителят я изсвири няколко пъти с цигулката Си. Тя беше цяла симфония и продължаваше доста дълго. Обаче нямаше кой да я запише. Нямаше тогава магнетофони. И тази чудна мелодия бе изсвирена и остана в Небитието и се загуби за нас. Нямаме я вече. Само остава споменът за онези, които са я чули.

Първия път когато я изсвири Учителят, Той ни разправяше, че я е свирил, когато е бил студент в САЩ. Студентите давали концерт. Те знаели, че Той свири на цигулка и те Го помолват да вземе участие. Съгласява се и когато идва Неговия ред да свири, а залата е голяма и препълнена с народ, Той им изсвирва тази мелодия. Но Той я създава в момента, в момента я импровизира и в момента я сваля отгоре. Това е идеята по Евангелието за завръщане на блудния син. Когато бащата посреща сина си, казва: „Дайте му новите дрехи, заколете храненето теле, защото загубен беше този син, загубен бе и намери се.“ Значи на тази тема е песента. Учителят изсвирва песента, а залата е омагьосана, изненадана и всички мълчат и след туй гръмват аплодисменти. Търчат към Него и питат: „От кого беше това парче? От кой автор?“ Учителят мълчи, мълчи и после им казва: „Тази мелодия аз създадох в момента!“ От тогава Учителят поддържаше тази мелодия. Като се завръща в България, Той я изпълни в клас само 2-3 пъти. Тя остана незабравима, но незаписана. Нямаше кой да я запише. Загубихме я. Но беше доста сложна мелодия. Трудна за запаметяване и трудна за изпълнение.

103. ЗАЩО ПЕТЪР ДЪНОВ НЕ СТАНА ЕВАНГЕЛСКИ ПРОПОВЕДНИК?

След като се завръща Учителят от САЩ, както е било уговорено трябвало е да стане проповедник-евангелист. Той не отказва да стане проповедник-евангелски, но им поставя едно условие: „Аз ще проповядвам, но не искам заплата. Ако ме приемете така без заплата, ще проповядвам.“ Те са изненадани, учудени и не могат да разрешат задачата. Ако го приемат Него без заплата, става един упрек към другите проповедници, които имат нужда от заплата. Те издържат семейства и им са необходими средства. Разрушава се

цялата им система. Накрая решават, че без Него могат, но без заплата не могат, които получават от специални протестантски фондове. И така те не Го приемат. По този начин Петър Дънов се освобождава да стане евангелист-проповедник и сами те Го освобождават от това задължение, което Той е приел при заминаването си в САЩ. Не отказва да стане проповедник, но не иска заплата. А те пък без заплата не искат да Го приемат, понеже Той ще им разруши цялата система. Така по един много прост начин Учителят се освобождава от евангелистите.

Като студент в САЩ Той се е издържал сам. Ходел е да мие чинии в гостилници, ходил е да почиства комините на къщите и е бил хамалин в пристанището. Отивал е и е чакал посрещачи, след това им е помагал при пренасянето на багажа и те Го питали, колко струва, а Той казвал: „Колкото обичате.“ Те са пъхали едри банкноти в джобовете Му и така с тях е прекарвал по някой месец. По това време негов състудент е и Величко Гръблашев. Него го е било срам да носи багаж като хамалин или да мие чинии в гостилници и затова е отивал та е ставал или учител или е гледал като е занимавал в определени часове децата на богати американци. Това по-късно Величко Гръблашев ми го разказваше.

Учителят имаше един дневник от следването си в САЩ и след това, но Той в Мърчаево го изгори заедно с други Негови тефтерчета. Този случай е вече разказан и аз няма да се спирам на него.

В София като идва, още не е имал познати и затова е прекарвал в една страноприемница на ул. „Лега“ на протестантите. Там е пренощувал, там е имало легла за проходящи техни хора. Но понеже те са го познавали като темен човек, са го приемали с охота. Така че връзките с евангелистите не са скъсани, но Той тръгва по свой път. Минават много години и десетилетия и единствен протестантския проповедник Стоян Ватралски идва на събора през 1926 г. в София, присъства на събора и след това издава няколко статии във в-к „Зорница“ за защита на Петър Дънов. Тази защита е отпечатана в книжка и носи заглавието: „Кои и какви са Белите братя?“

Спомням си един такъв случай. Беше дошъл един евангелски проповедник да се види с Учителя. Той или беше съученик на Учителя от протестантското училище от Свищов или беше състудент на Учителя от САЩ. Той беше станал евангелски проповедник. Като го видя Учителят стана, отиде при него и се здрависа като каза следното: „Искам да поздравя един истински Божи служител.“ Ние стояхме като зашеметени. А на онзи скромнен евангелски проповедник очите му се насълзиха и той заплака. Учителят го потупа по рамото и след като го отведе малко в страни започна да разговаря с него. Ние не чухме разговора. След време лицето на проповедника се изясни, освети се и той се раздели със своя съученик сияющ. А ние учениците на Школата видяхме, че Божият служител може да расте и вирее навсякъде само ако Духът Господен го ръководи.